

РЕШЕНИЕ

№ 9546

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 21.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11515** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на П. Д. П., с адрес: [населено място] - 1326, [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-207 от 02.11.2023 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/289 от 30.06.2023 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване, с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателя поради неизпълнени условията на чл. 68, ал. 1 - 2 от КСО /лицето няма необходимите възраст и осигурителен стаж/ и на чл. 69б, ал. 2 /лицето няма изискуемите 15 години осигурителен стаж от втора категория труд, както и сбор от стажа и навършената възраст - 100/.

Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено и преписката върната на административния орган за ново произнасяне. Твърди, че решението е издадено в нарушение на процесуалните правила установени в АПК. Посочва, че при издаване на решението е нарушен чл. 35 от АПК, като не са изяснени всички факти и обстоятелство, както и чл. 40, ал. 2 от АПК. Позовава се на формалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи, която не е оспорена.

В съдебно заседание жалбоподателят - П. Д. П., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител

юрк. Б., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Представя писмени доказателства. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със заявление с вх.№ МП-14535/10.02.2012 г. жалбоподателят П. Д. П. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е приложил изискуемите документи по чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж/НПОС/.

С Разпореждане № [ЕГН]/24.02.2012 г. на длъжностното лице по ПО исканата пенсия е отпусната, а с последващи разпореждания е изменяна и осъвременявана.

Със Заявление № 2113-21-687/14.02.2023 г. П. Д. П. е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, като е приложил изискуемите документи вкл. четири трудови книжки, образец УП-3 № 172/02.08.2004 г., издаден от СО К. поляна, и Удостоверение № 72/03.02.1999 г., издадено от Агропром строй - С..

В образуваното административно производство, при преценка на правото на исканата пенсия и при спазване на принципа на служебното начало пенсионният орган е изискал извършване на проверки по повод представените от П. Д. П. документи за осигурителен стаж и е събрал относими доказателства.

Във връзка с издадения от СО, р-н „К. поляна“ образец УП-3, с писмо от 16.03.2023 г. пенсионният орган е информиран, че в районната администрация не е открит посоченият образец, както и че в общината се съхраняват досиета и ведомости след месец март 1988 г. От „Столичен автотранспорт“ ЕАД, където жалбоподателят е работил през 2016 г. и 2017 г.- са представени копия на негова автобиография, на диплом за завършено средно образование и на личен картон с опис на трудовия му стаж при постъпване на работа в предприятието.

Длъжностното лице по ПО осигурителния стаж е извършило проверка за достоверността на представените от жалбоподателя Трудова книжка № 8, издадена на 14.05.1986 г. от П. при АПК „С.“, която не е представяна със заявлението на лицето от 2012 г., като е констатирано, че съдържа редица нередовности, които категорично разколебават доказателствената ѝ сила. На първо място, книжката е издадена на 14.05.1986 г. от П. при АПК „С.“ по време, когато жалбоподателят според ТК № 134, издадена на 19.01.1983 г. от Р. Б., е работил в РСП Б. - Ленински район, от което следва, че трудовата му книжка е била при последния работодател и не е имало необходимост да се издава нова.

Сочи се, че на стр. 5 от ТК, издадена през 1883 г. е вписано средно образование, докато в тази от 1986 г. на стр. 5 е вписано основно образование. Вписаните осигурителни периоди нарушават последователността на записите в Трудова книжка № 134, издадена на 19.01.1983 г. Всички вписани периоди в Трудова книжка № 8, издадена на 14.05.1986 г. от П. при АПК „С.“, сочат на нередовности:

- периодът от 15.05.1986 г. до 23.07.1986 г. в П. при АПК „С.“ не е заверен и съвпада с период от 19.01.1983 г. до 01.04.1988 г. в РСП Б. - Ленински район;
- периодът от 01.12.1990 г. до 01.09.1991 г. във ФСЖ Б. към АПК - С., стриктно допълва период, за който не е вписан трудов стаж в ТК № 134, като е нарушена хронологичната последователност на последната;
- периодът от 12.05.1993 г. до 01.09.1993 г. в Предприятието за стоки и услуги към

ААФ „С.“ също стриктно допълва период, за който не е вписан трудов стаж в ТК № 134. като е нарушена хронологичната последователност на последната;

- периодът от 01.11.1993 г. до 01.08.1995 г. в Предприятието за ремонт и строителство също стриктно допълва период, за който не е вписан трудов стаж в ТК № 134, като е нарушена хронологичната последователност на последната;

-периодът от 02.07.1996 г. до 31.12.1996 г. в „А.“ - С. също стриктно допълва период, за който не е вписан трудов стаж в ТК № 134, като е нарушена хронологичната последователност на последната;

Установени са редица пороци и на Трудова книжка № 134, издадена на 19.01.1983 г. от Р. Б., която е представена през 2012 г. при отпускане на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя.

В ТК допълнително са вписвани периоди, които поради липса на достатъчно място на съответната страница не са оформени по правилата на приложимата НТКТС - периодът от 10.10.1995 г. до 04.06.1996 г. в Предприятието за ремонт и строителство, „Л.“; периодът от 01.04.1998 г. до 28.10.1998 г. в „А.“ – С.; на стр. 24 и 25 е вписан стаж в „А.“ за периода от 16.11.1998 г. до 03.02.1999 г. Като видно от представената от жалбоподателя историческа справка “А.” - кв. С., съществува от 10.04.1991 г. като поделение на ААФ „С.“, която е заличена на 26.05.1995 г. В тази връзка, след 26.05.1995 г. посоченият в ТК работодател не съществува, което компрометира доказателствената ѝ сила.

Изискана информация от „Столичен автотранспорт" ЕАД, където жалбоподателят е работил през 2016 г. и 2017 г., от дружеството е представено копие на личния му картон с опис на трудовия му стаж при постъпване на работа в предприятието. В същия документ, съдържащ данни за стажа на лицето до 20.01.2015 г. липсват следните периоди, за които със заявлението си от 14.02.2023 г. жалбоподателят е представил документи: от 16.01.1988 г. до 24.01.1988 г., от 30.11.1990 г. до 09.08.1991 г., от 24.08.1992 г. до 12.09.1992 г., от 01.05.1993 г. до 01.09.1993 г., от 31.10.1993 г. до 01.08.1995 г., от 09.10.1995 г. до 04.03.1996 г., от 02.07.1996 г. до 01.07.1997 г., от 08.08.1997 г. до 02.01.1998 г., от 30.03.1998 г. до 29.10.1998 г., от 16.11.1998 г. до 02.06.2003 г. Посоченото е обосновоало извода за нередовност на същите документи.

Органът не е кредитирал и Удостоверение № 172/02.08.2004 г., издадено от СО К. поляна, понеже в него не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издадено, което се явява липса на изискуем реквизит и пречатства проверката му. В удостоверението е вписан неправилен ЕГН, което се явява съществено нарушение, касаещо идентифицирането на лицето, на което е издаден документът. В отговор на изискана от пенсионния орган информация от СО, район „К. поляна“, с писмо от 16.03.2023 г. длъжностното лице по ПО е уведомено, че в администрацията на СО, р-н „К. поляна“ липсват данни за посоченото удостоверение, както и че съхраняваните досиета и ведомости са след месец март 1988 г., което изключва издаването на образец УП-3 за времето от 09.10.1978г. до 20.08.1980г. В този смисъл, удостоверението се явява издадено и в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС, съгласно който документите за осигурителен стаж и осигурителен доход се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

По представените редовни документи и с оглед наличната информация в информационната система на НОИ, пенсионният орган е зачел осигурителен стаж на жалбоподателя 10 години, 04 месеца и 05 дни от втора категория труд, 19 години, 10

месеца и 25 дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд на основание чл. 104 от КСО, в размер 32 години, 10 месеца и 01 ден. В тази връзка, както и с оглед навършената от същия възраст към датата на подаване на заявлението - 61 години, 09 месеца и 19 дни, с обжалваното разпореждане е преценено, че П. Д. П. не придобива право на лична пенсия за ОСВ при условията на чл. 68, ал. 1 - 2 и на чл. 69б, ал. 2 от КСО и е постановен отказ за отпускането ѝ.

Разпореждането е обжалвано в срока по чл. 117, ал. 2, т. 1 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-207 от 02.01.2023 г. е оставил жалбата без уважение. В посоченото решение, директорът на ТП-НОИ-С.-град е обсъдил всички доказателства, извел е правни изводи по отношение на достоверността на представените от жалбоподателя документи, правилността на незачитането на удостоверения в тях и в ТК стаж, и е приел, че жалбата е неоснователна, а постановеното разпореждане за отказ е правилно и законосъобразно. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. Ето защо, настоящият състав приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, като е спазено изискването за форма и съдържание на чл. 59 от АПК и чл. 175 от КСО. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да може да се направи извод, защо жалбата е приета за неоснователна. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/289 от 30.06.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. –град, също е издадено от компетентен орган, съгласно приетите в съдебното производство Заповед № 1015-21-67/01.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. –град.

В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорения акт, последният е

постановен при правилно приложение на материалния закон.

Оспореното решение съдържа всички реквизити от формална страна, предвидени в чл. 59 от АПК. То съдържа указания за органа, който го издава, за наименованието на акта, както и за това в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва. Изрично е посочен адресатът на акта. Същият е датиран и носи подписа на лицето, което го издава с означение на длъжността му. В съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК решението има ясна разпоредителна част, която съдържа волеизявлението на административния орган и са определени правата и задълженията, които актът създава/засяга. Детайлно са изложени и фактическите основания за издаване на административния акт /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Посочени са и правните основания за издаване на акта.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. - с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;

2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст.

Според чл. 68, ал. 2 от КСО, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. Правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при кумулативното наличие на две предпоставки:

-навършена възраст за съответната календарна година;

-наличие на изискуемия осигурителен стаж за съответната календарна година.

За да възникне правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, следва да бъдат изпълнени и двете изисквания на чл. 68, ал. 1 от КСО – лицето да има навършена изискуемата възраст и да има изискуемият осигурителен стаж, тъй като нормата е императивна и не допуска изключения.

Доказването на трудовият и осигурителният стаж се извършва с документите, изисквани от чл. 40, ал. 1 и 3 от НПОС: с данните по чл. 5, ал.4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърдено образец. Документите се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. В случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. Документите по утвърден образец се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости. Поради това - записванията в книжката (от посочения вид) трябва да

съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, не обратното.

По делото не се спори, че жалбоподателят към момента на подаване на заявлението си е навършил възраст от 61 години, 09 месеца и 19 дни. Спорен е въпросът, следва ли да бъде зачетен осигурителен стаж на жалбоподателя за посочените по-горе периоди.

Съдът намира, че правилно не са зачетени, отразените в Трудова книжка № 8, издадена на 14.05.1986 г. от П. при АПК „С.“, осигурителни периоди. Трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя (чл. 347 КТ ДВ, бр. 25 от 16 Март 2001 г). Кодексът на труда и Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж изрично уреждат въпросите относно съдържанието и формата на трудовата книжка, данните, които подлежат на вписване и лицата, които са компетентни да извършват вписването. От друга страна разпоредбата на чл. 40, ал. 3 АПК предвижда, че административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. Същото правило важи и за съдебното производство (чл. 178, ал. 2 ГПК вр. чл. 144 АПК).

В тази връзка съдът намира, че правилно административният орган не е зачел претендиращия стаж за периода от 15.05.1986 г. до 23.07.1986 г. в П. при АПК „С.“; периодът от 01.12.1990 г. до 01.09.1991 г. във ФСЖ Б. към АПК – С.; периодът от 12.05.1993 г. до 01.09.1993 г. в Предприятието за стоки и услуги към ААФ „С.“ ; периодът от 02.07.1996 г. до 31.12.1996 г. в „А.“ – С.. Длъжностните лица по чл. 40, ал. 3, чл. 98, ал. 1 и др. КСО могат да обсъждат доказателствената сила на трудовите книжки като официални удостоверителни документи само, ако в тях има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци (Решение № 7347 от 23.05.2012 г. по адм. д. № 2104/2012 г., VI отд. на ВАС). В конкретния случай органът е упражнил това свое правомощие и не е зачел удостоверителната сила на трудовата книжка, именно защото в нея има поправка по отношение на осигурителя и външни недостатъци по отношение на печата, с който е заверен стажът. Ето защо, правилно и обосновано претендиращият стаж не е зачетен, като пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си, респ. доказващи полагането на труд в посочените периоди.

Гореизложеното е относимо и към представената Трудова книжка № 134, издадена на 19.01.1983 г., в която е установено, че са вписвани периоди, които поради липса на достатъчно място на съответната страница не са оформени по правилата на приложимата НТКТС - периодът от 10.10.1995 г. до 04.06.1996 г. в Предприятието за ремонт и строителство „Л.“; периодът от 01.04.1998 г. до 28.10.1998 г. в „А.“ – С.; на стр. 24 и 25 е вписан стаж в „А.“ за периода от 16.11.1998 г. до 03.02.1999 г.

Относно осигурителния стаж и осигурителния доход в „А.“ - клон С. за периода от 02.07.1996 г. до 31.12.1996 г. е установено, че също стриктно допълва период, за който не е вписан трудов стаж в ТК № 134, като е нарушена хронологичната последователност на последната. Видно от документите по

административната преписка, с решение на УС на дружеството от 01.09.1989 г., се преустановява дейността на АПК „С.“ и на основание чл.11, ал.2 от Указ №56 за стопанска дейност и указ № 922/19.05.1989 г. за ползване на земята и осъществяването на стопанска дейност, от 05.09.1989 г. е създадено Акционерна агрофирма /ААФ/ „С.“. На основание решение от 10.04.1991 г. на УС на ААФ „С.“, съгл.чл.11, ал.1 от ППУСД и чл.26, ал.1 ,т.7 от П. е реорганизиран в пет поделения, а именно: „А.“-С., „Предприятие за промишлени стоки и услуги“ – С., „Предприятие за строително-монтажни дейности“-кв.В., „Промислено предприятие“ – кв.И. и „Промислено предприятие“ - кв.В.. Поделение на ААФ „С.“ е заличено на 26.05.1995 г. Посоченото опровергава и съдържанието на Удостоверение № 72/03.02.1999 г., издадено от Агропром строй - С., включително и във връзка с датата на издаването на документа - четири години след заличаването на вписания в същия работодател.

Предвид изложеното и неотговарящите на обективната действителност данни, настоящият състав приема, че правилно пенсионният орган е приел, че Трудова книжка № 8, издадена на 14.05.1986 г. и Удостоверение № 72/03.02.1999 г., издадено от Агропром строй - С. не се явяват годно доказателствено средство относно стаж на жалбоподателя в „А.“ - клон С..

Споделят се изводите на пенсионния орган и по отношение на незачитането на осигурителния стаж за периода от 09.10.1978 г. до 20.08.1980 г. при осигурител АПК „С.“. За удостоверяване на стажа през този осигурителен период е представен обр. УП-3 № 172/02.08.2004 г., издаден от СО район „К. поляна“. Противоречи на житейската логика и добросъвестното упражняване на права, ако жалбоподателят действително е разполагал с него към 2004 г., когато е подал заявлението за пенсия за ИОЗ, същото да не бъде представено. Освен горното, следва да се посочи, че видно от писмо от 16.03.2023 г. Кметът на район „К. поляна“ е удостоверил, че в съхраняваните в районната администрация архиви на издадени удостоверителни документи не е намерено удостоверение обр. УП-3 № 172/02.08.2004 г. за стаж на П. Д. П., като посочва, че архивът на АПК „С.“ не се съхранява от администрацията на район „К. поляна“.

По силата на чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. Изясняването на фактическата обстановка се явява законово изискуема предпоставка за издаването на акта (чл.35 от АПК), като всички събрани доказателства следва да се ценят в тяхното единство и взаимовръзка. От посоченото следва, че пенсионният орган не е излязъл извън компетентността си, преценявайки депозираните от жалбоподателя документи с оглед всички установени по случая обстоятелства, а е изпълнил вмененото му от закона задължение.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от жалбоподателя.

Горните обстоятелства мотивират решаващ извод за правилност и

законосъобразност на обжалваното решение. Жалбоподателят, с оглед разпределението на доказателствената тежест, не доказва в рамките на съдебното производство наличието на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си последици, поради което жалбата му се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и на основание чл.143, ал. 4 АПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 24 НЗПП следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. П. срещу Решение № 2153-21-207 от 02.11.2023 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/289 от 30.06.2023 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА П. Д. П. да заплати по сметка на ТП на НОИ С.-град сумата в размер на 100 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: